

ZA HRANICÍ SYSTÉMU

CO SE DĚJE, KDYŽ SE
REALITA ZAČNE HROUTIT
ZEVNITŘ

JANA HORKELOVÁ

ZA HRANICÍ SYSTÉMU

Co se děje, když se realita začne hroutit zevnitř

Obsah

KAPITOLA 1 – PRASKLINA V REALITĚ.....	4
KAPITOLA 2 – METRIX: ŘÍZENÝ SYSTÉM REALITY.....	6
CVIČENÍ KE KAPITOLE 1 – PRASKLINA V REALITĚ.....	10
CVIČENÍ KE KAPITOLE 2 – METRIX: ŘÍZENÝ SYSTÉM REALITY.....	10
KAPITOLA 3 – 666 SCRIPT: PROGRAM, VE KTERÉM ŽIJEŠ.....	10
CVIČENÍ KE KAPITOLE 3.....	15
KAPITOLA 4 – JAK SE SKLÁDÁ REALITA.....	16
KAPITOLA 5 – TĚLO JAKO ANTÉNA.....	19
KAPITOLA 6 – G-JÁDRO: BOD SPOJENÍ.....	22
KAPITOLA 7 – POTLAČENÍ A ROZPTYL.....	23
KAPITOLA 8 – STRACH JAKO NÁSTROJ ŘÍZENÍ.....	25
KAPITOLA 9 – VNITŘNÍ DIALOG A IDENTITA.....	28
KAPITOLA 10 – KOLEKTIVNÍ POLE A NASTAVENÍ REALITY.....	30
KAPITOLA 11 – RESET: MOMENT, KDY SE SYSTÉM ZASTAVÍ.....	31
CVIČENÍ KE KAPITOLE 11.....	33
KAPITOLA 12 – MERKABA: VNITŘNÍ STABILITA V POHYBU.....	33
KAPITOLA 13 – SOLAR FLASH: OKAMŽIK PŘETÍŽENÍ A ODKRYTÍ.....	35
KAPITOLA 14 – TŘI DNY TEMNOTY: KDY SE VŠECHNO VYPNE.....	36
KAPITOLA 15 – GOG A MAGOG: VNITŘNÍ STŘET PROGRAMŮ.....	38
CVIČENÍ KE KAPITOLE 15.....	39
KAPITOLA 16 – TERRA INFINITA: PROSTOR ZA HRANICÍ.....	40
KAPITOLA 17 – NÁVRAT: ŽIVOT PO ROZPOZNÁNÍ.....	44
KAPITOLA 18 – INTEGRACE: ŽIVOT, KTERÝ SE NESKLÁDÁ ZVLÁŠŤ.....	47
KAPITOLA 19 – ŽIVOT BEZ DĚLENÍ: JEDEN PROUD.....	50
KAPITOLA 20 – POZORNOST: MÍSTO, KDE SE REALITA RODÍ.....	51
CVIČENÍ KE KAPITOLE 20.....	52
KAPITOLA 21 – TĚLO: BRÁNA, KTERÁ NELŽE.....	53
KAPITOLA 22 – MYSL: NÁSTROJ, KTERÝ SE NAUČIL PŘEVZÍT ŘÍZENÍ.....	55
KAPITOLA 24 – ROZPOZNÁNÍ BEZ NÁVRATU: STABILIZACE.....	59
KAPITOLA 25 – ŽIVOT PO ROZPADU SYSTÉMU: BĚŽNÁ REALITA.....	60
KAPITOLA 26 – PROSTOR, KTERÝ NIKDY NEZMIZÍ.....	62
KAPITOLA 27 – ŽIVOT BEZ POTŘEBY POCHOPIT.....	63
KAPITOLA 28 – TO, CO ZŮSTÁVÁ.....	64
DOSLOV.....	66
PODĚKOVÁNÍ.....	67
Autorské a právní ujednání.....	68

ÚVOD

Tato kniha začala vznikat v tichu, které přišlo bez varování. Sedíš v místnosti, všechno kolem tebe funguje tak, jak má, světlo dopadá na stěny, zvuky se skládají do známého pozadí, a přesto se uvnitř něco nepatrně pohne. Není to myšlenka. Není to ani jasný pocit. Spíš jemné stažení, jako když se na okamžik nadechneš a

nedokončíš výdech. Zůstaneš sedět o něco déle, než je obvyklé, a v tom tichu se objeví zvláštní vědomí, že to, co právě prožíváš, není tak samozřejmé, jak se zdálo.

Zkusíš pokračovat. Vezmeš telefon, otevřeš zprávy, odpovíš, jako jsi zvyklý. Slova přicházejí, prsty píšou, všechno běží dál, ale někde pod tím se uvolní pevnost, na kterou ses spoléhal. Jako bys najednou stál o krok zpátky a sledoval vlastní reakce, aniž bys do nich úplně patřil. V hlavě běží známý hlas, komentuje, hodnotí, plánuje, ale ty ho poprvé nevnímáš jako sebe. Jen ho slyšíš. A v tom okamžiku se v tobě objeví lehké zneklidnění. Ne silné. Ale dost přesné na to, aby nešlo přehlédnout. Podíváš se kolem sebe. Na stůl, na světlo, na prostor. Všechno je stejné. A přesto jinak. Jakoby se obraz na chvíli oddělil od významu. Vidíš věci bez toho, aby ses jich okamžitě chytil. Bez názvu. Bez příběhu. A právě v tom se objeví ticho, které není prázdné, ale plné něčeho, co jsi dřív nevnímal.

Možná stojíš venku a díváš se na nebe. Dělal jsi to tisíckrát. Ale tentokrát se v tom pohledu něco zadrhne. Nevíš proč. Jen cítíš, že ten obraz nedrží tak pevně jako dřív. Že za ním něco je, nebo možná spíš, že to, co vidíš, vzniká jinak, než sis myslel. Ten pocit tě na chvíli znejistí. A zároveň tě nepustí. Právě v těchto chvílích se začíná objevovat něco, co můžeš nazvat Metrix. Ne jako cizí konstrukci. Jako něco velmi blízkého. Jako způsob, jakým se skládá tvoje realita, jak se spojují vjemy, myšlenky, emoce do jednoho souvislého světa, který jsi vždy považoval za pevný. Tento systém tě drží, vede, organizuje všechno, co vnímáš. A většinu času o něm vůbec nevíš.

Pak se ale na okamžik uvolní.

A ty to ucítíš.

Ne jako teorii. Jako přímý zásah do toho, jak prožíváš sám sebe.

Možná přijde lehký strach. Ne proto, že by se něco dělo venku, ale protože mizí něco, co jsi měl za jistotu. Jako by se pod tebou na chvíli pohnula zem, i když stojíš na stejném místě. A zároveň se v tom objeví zvláštní jasnost. Krátká, tichá, ale skutečná. Tato kniha vzniká z těchto momentů. Nezve tě do jiné reality. Vede tě přímo do té, kterou žiješ, ale jinak. Blíž. Bez okamžitého vysvětlení. Bez snahy to uklidnit.

Postupně můžeš začít vidět, že to, co jsi považoval za realitu, se vlastně skládá v každém okamžiku znovu. Že není pevná. Že je řízená skrze vzorce, které běží rychleji, než si jich všimneš. A že ve chvíli, kdy se tyto vzorce na okamžik zastaví, objeví se prostor, ve kterém můžeš poprvé opravdu vnímat.

Ten moment může působit jako rozpad.

Ale není.

Je to první prasklina ve zvyku.

První pohled bez filtru.

První skutečné probuzení.

KAPITOLA 1 – PRASKLINA V REALITĚ

Sedíš u stolu, obrazovka před tebou svítí stejným chladným světlem jako každý jiný den, prsty se opírají o klávesnici, pohybují se s jistotou, která nevznikla vědomě, ale opakováním, a všechno se skládá do známého rytmu, který tě provází už tak dlouho, že o něm nepřemýšlíš, a právě v tom plynutí se objeví něco nepatrného, sotva zachytitelného, jako drobné zpomalení mezi jedním úderem klávesy a dalším, jako by se mezi akcí a pokračováním otevřel tenký prostor, který tam dřív nebyl, zastavíš se uprostřed věty, ne proto, že bys nevěděl, co chceš napsat, ale protože to, co tě do té chvíle vedlo bez přemýšlení, se na okamžik stáhne, jako by se něco v pozadí odmlčelo, a v tom zastavení si poprvé všimneš vlastního dechu, lehkého tlaku v hrudi, jemného napětí za očima, které nemá jasný důvod, a přesto je konkrétní, přesné, přítomné.

Zkusíš to přejít, vrátíš se k větě, dokončíš ji, přepneš na další okno, otevřeš zprávu, odpovíš, všechno běží dál, ale ten pocit nezmizí, drží se někde pod tím, jako tichá vrstva, kterou jsi dřív nevnímal, jako bys dělal stejné kroky, ale bez té samozřejmé opory, která je dřív držela pohromadě, v hlavě se ozve známý hlas, začne komentovat, hodnotit, plánovat, a ty ho necháš běžet, ale poprvé ho nevnímáš jako sebe, spíš jako proud, který pokračuje i bez tvého zásahu, a právě v tom odstupu se něco uvolní, ne dramaticky, ne nápadně, ale dost na to, aby ses na chvíli přestal s tím hlasem ztotožňovat, a v tom okamžiku se objeví první prasklina, ne ve světě kolem, ale v tom, jak ho skládáš.

Zvedneš oči od obrazovky a podíváš se k oknu, světlo dopadá na sklo, rozptyluje se, vytváří vrstvy, které jsi viděl nesčetněkrát, ale tentokrát se ten obraz nesloží okamžitě do známého významu, neřekneš si „okno“, „světlo“, „den“, jen vidíš jas, pohyb, kontrast, a ten okamžik trvá o něco déle, než je obvyklé, jako by se automatický překlad reality na chvíli zpomalil, a v tom zpomalení se objeví ticho, které není prázdné, ale husté, téměř hmatatelné, a právě to ticho v tobě vyvolá jemné zneklidnění, ne proto, že by bylo nepříjemné samo o sobě, ale protože ho neznáš, protože v něm chybí něco, na co ses spoléhal, něco, co drželo všechno pohromadě.

Podíváš se na své ruce, na prostor kolem sebe, všechno je stejné, nic se nezměnilo, a přesto cítíš, že způsob, jakým to drží pohromadě, povolil, ne zmizel, ale uvolnil se natolik, že ho můžeš poprvé zaznamenat, jako by se struktura, která byla vždy pevná a neviditelná, na okamžik stala průhlednou, a ty skrze ni zahlédl něco, co tam bylo celou dobu, ale nikdy jsi to nevnímal přímo.

Jindy stojíš venku, čekáš na přechodu, auta projíždějí kolem, světla se odrážejí na mokrém asfaltu, lidé stojí vedle tebe, někdo mluví do telefonu, někdo si upravuje kabát, někdo jen mlčky čeká, všechno plyne v přesném rytmu, který znáš, a najednou se ten rytmus zpomalí, ne navenek, ale uvnitř, zvuky se oddělí od sebe, pohyby se stanou ostřejšími, jako bys byl přítomný víc než kdy dřív, ale bez pevného bodu, o který by ses opřel, a v tom se objeví zvláštní prázdnota, která není nepříjemná sama o sobě, ale tím, že ji neumíš zařadit, v tobě vyvolá napětí, krátké, přesné, nezaměnitelné.

Psychologie popisuje tyto momenty jako narušení automatických vzorců vnímání, kdy se běžné kognitivní zkratky na chvíli oslabí a vědomí přestane jen přijímat výsledek a začne zachycovat samotný proces, neurověda ukazuje, že mozek neustále předvídá realitu, skládá ji dopředu, doplňuje mezery, aby vytvořil stabilní obraz, který ti umožní orientaci, ale ve chvíli, kdy se tento prediktivní tok zpomalí, začneš vnímat to, co jsi dřív neviděl, ne proto, že by to bylo skryté, ale proto, že to bylo příliš samozřejmé, než aby si to vyžádalo pozornost.

Možná stojíš večer v kuchyni, držíš hrnek s čajem, teplo prostupuje prsty, pára se zvedá pomalu vzhůru, sleduješ ji déle, než je obvyklé, a v určitém okamžiku si uvědomíš, že ten obraz nesleduješ jako celek, ale jako jednotlivé vrstvy, pohyb páry, teplotu v dlaních, ticho v místnosti, a někde mezi tím se uvolní pocit, že jsi pevně ukotvený v roli toho, kdo to všechno drží pohromadě, ten pocit nezmizí, ale ztratí svou absolutní jistotu, jako by se lehce rozostřil, a právě v tom rozostření se objeví prostor, který jsi dřív neznal.

A právě tady se začíná ukazovat něco zásadního, ne jako myšlenka, ale jako přímý prožitek, realita nepůsobí jako pevná kulisa, která existuje nezávisle na tobě, ale jako proces, který se skládá v každém okamžiku skrze vnímání, pozornost a reakci, a v tom skládání začínáš tušit určitý řád, určitý směr, určité hranice, ve kterých se pohybuješ, ne jako omezení, které by bylo viditelné, ale jako rámec, který tě vede, aniž bys o tom věděl.

Ten okamžik, kdy si toho všimneš, není velký, nic ho neoznamuje, nic se dramaticky nemění, a přesto se uvnitř posune něco zásadního, poprvé ucítíš, že to, co jsi považoval za realitu, nemusí být jen to, co vidíš, ale také způsob, jakým to vidíš, a že tento způsob není náhodný, ale strukturovaný, přesný, řízený, a právě tato myšlenka v tobě vyvolá další vlnu jemného napětí, protože otevírá prostor, který není pevný, ale živý.

A právě tato jemná, téměř neviditelná prasklina není chyba, není porucha, není něco, co by bylo potřeba okamžitě opravit, je to první okamžik, kdy se přestáváš automaticky držet toho, co jsi vždy považoval za samozřejmé, první moment, kdy se díváš bez okamžitého překladu, první krok, který nevede pryč, ale hlouběji, přímo do toho, co se děje, a právě v tomto pohybu začíná něco, co nelze vrátit zpět, protože

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **ZA HRANICÍ SYSTÉMU**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.